

Tautiečiai!

Dabartiniu metu prieš mus stovi vaizdai, kurie verčia kiekvieną dorą tautietį-lietuvių plačiau apgalvoti savo individualią ir visos mūsų tautos istorinę praeitį, nustatyti savo ir tautos ateities perspektyvas.

Kiekvienas žmogus buvo blaškomas karo audrų, nešė sunkią gyvenimo našta, pakrautą egoizmo, keršto bei politinės represijos ir barbarizmo. Kiekvienas puikiai supranta visas klaidas, kurias atnešė ir toliau neša parazitinių toksinų, nuodijanti mūsų tautos praeitį, dabartį įbrėždamas vis gilesnes ir skaudesnes žaizdas ateičiai.

Visos šios klaidos, visi šie nuodijantieji pradai išplaukia iš kiekvieno mūsų asmeninės savigarbos, niekinant, nustumiant kitą, negerbiant kitų kaip pats save.

Mes gerai žinome kokiose sąlygose mūsų seneliai, protėviai nešė carizmo priespaudą. Jie šimtais metų išlaikė negėstančią tautinę žariją. Išlaikė tautą gyvą ir padėjo pamatus ateičiai. Šiandieną kai kurie mūsų tautiečiai pasiduoda bolševizmo įtakai, asimiliuoja jo supuvusius papročius, neriasi jo suneštame dumble, pasiduodami gyvuliškų instinktų įstatymams, žūsta patys traukdami į pražūtį vis daugiau ir daugiau aukų iš mūsų tautos kūno.

Šiandieną dar daugelis iš mūsų tautiečių nenori prisipažinti tolygiai vertu asmeniu kitą, ieškodami klaidų kitame, visai nematydami savęs. Išmetame ir neklause įstatymo: "...mylėk savo artimą kaip pats save", išmesdami šį, nejučiomis išmetame ir eilę kitų, kas silpnina ir žudo mūsų dvasines ir fizines jėgas. Išsiblaškę tarpusavy, nepasitiekdami vieni kitais, statydami save aukščiau negu kitą, ieškome paklusnumo, patys būdami nepaklusnūs. Kiekvienas iš mūsų galvoja apie ateitį, bet daugumas - vien tik apie save, apie savo asmeninę ateitį, užleisdami bolševikinių rūkų akis, nuodija tautiškumą ir mina po kojomis visus idealus.

Šiandieną lietuviai yra išblaškyti po visą pasaulį. Kiekvienam krašte atrasi gyvenančių lietuvių. Tačiau ne visur jie yra vienodai tautiškai susipratę. Nemaža dalis lietuvių, nors ir nebūdami savame krašte, dega tikra lietuviška ugnimi, broliška meile, dėdami visas savo jėgas Tėvynės gerovei.

Mūsų tauta yra iš tų tautų, kuri sugeba apginti savo interesus, kuri sugeba pasipriešinti priespaudai. Tai mums rodo visa mūsų istorija iki paskutinių puslapių - partizaninių kovų prieš rau-

donąjį slibiną. Nors daug mūsų brolių žuvo didvyriais nelygioje kovoje su bolševikais, bet jie įrodė pasauliui, kad lietuvių tauta yra gyva, kad jos sūnūs moka laisvę mylėti ir už ją kovoti.

Klysta tie, kurie galvoja, kad jiems laisvę iškovos kiti, kad tokia laisvė būsianti pilnavertė. Ne! Laisvė yra perkama krauju ir pasiaukojimo kaina. Išvadavimas - tai tik pakeitimas formos. Tokia "laisvė" ne laisvė ir ji neturi stovėti mūsų veiklos tikslų perspektyvoje. Kaip ir kiekvienam egzistuojančiam individui, taip ir mūsų tautai, stovėjo ir stovi daugybė kliūčių, su kuriomis jai reikės susidurti, ir mes jas privalėsime pergalėti. O kad būtume tam pajėgūs, turime išugdyti glaudžius tarpusavio ryšius, jungiančius mus visus į vieną bendrą vienetą, aukštą pareigos ir atsakomybės tautai jausmą. Kaip kiekvienas mechanizmas, sudarytas iš įvairių dalių, taip ir mūsų tauta yra savotiškas mechanizmas, o mes - jo dalys. Kiekviename mechanizme atitinkama dalis yra būtina ir ji išpildo savo funkcijas, be kurios, mažiausios dalies, yra jaučiamas trūkumas. Taip ir mes turime būti tvirta ir atsakinga tautinio mechanizmo dalimi atlikdami savo pareigą, ir turime tarnauti taip, kad ji judėtų. Tik tuomet tauta bus gyva ir stipri.

Mūsų pareiga, kaip tikrų tautos sūnų - gerbti ir mylėti savo tėvynę, kuri mums suteikė garbę būti jos vaikais ir gyventi Marijos žemėje - didvyrių žemėje, kurios vardas nuo senų laikų žinomas pasaulyje, kurios laukuose glūdi milžinkapiai, liudijantieji tai, kas mes buvome ir kuo mes turime būti. Mūsų ateitis ir jos gerbūvis priklauso nuo mūsų pačių. Todėl reikia būti pasiruošusiems būti pavyzdžiu kitiems, stoti į nenuilstamą darbą vienam už visus, visiems už vieną, pastatyti visų pagrindų pagrindų mūsų tautos gerovę - Nepriklausomybę.

Mes privalome sutelkti visas jėgas vieningumo ir solidarumo ugdyme, turime burtis į vieną tautinę liniją, keldami tautinę sąmonę, stovėti tautiškumo sargyboje. Tik tada galėsime atsiekti tai, ką praradome karų audrose ir ilgametėje vergijoje.

Tik su tvirtu gyvenimo pagrindu,

Tautiečiai!

Dabartinis mūsų prieš mus stovi vaizdai, kurie verčia kiekvieną dorą tautietį-lietuvių plačiau apgalvoti savo individualią ir visos mūsų tautos istorinę praeitį, nustatyti savo ir tautos ateities perspektyvas.

Kiekvienas žmogus buvo blaškomas karo audrų, nešė sunkią gyvenimo našta, pakrautą egoizmo, keršto bei politinės represijos ir barbarizmo. Kiekvienas puikiai supranta visas klaidas, kurias atnešė ir toliau neša parazitinių toksinų, nuodijanti mūsų tautos praeitį, dabartį įbrėždamas vis gilesnes ir skaudesnes žaizdas ateičiai.

Visos šios klaidos, visi šie nuodijantieji pradai išplaukia iš kiekvieno mūsų asmeninės savigarbos, niekinant, nustumiant kitą, negerbiant kitų kaip pats save.

Mes gerai žinome kokiose sąlygose mūsų seneliai, protėviai nešė carizmo priespaudą. Jie šimtais metų išlaikė negėstančią tautinę žariją. Išlaikė tautą gyvą ir padėjo pamatus ateičiai. Šiandieną kai kurie mūsų tautiečiai pasiduoda bolševizmo įtakai, asimiliuoja jo supuvusius papročius, neriasi jo suneštame dumble, pasiduodami gyvuliškų instinktų įstatymams, žūsta patys traukdami į pražūtį vis daugiau ir daugiau aukų iš mūsų tautos kūno.

Šiandieną dar daugelis iš mūsų tautiečių nenori prisipažinti tolygiai vertu asmeniu kitą, ieškodami klaidų kitame, visai nematydami savęs. Išmetame ir neklause įstatymo: "...mylėk savo artimą kaip pats save", išmesdami šį, nejučiomis išmetame ir eilę kitų, kas silpnina ir žudo mūsų dvasines ir fizines jėgas. Išsiblaškę tarpusavy, nepasitiekdami vieni kitais, statydami save aukščiau negu kitą, ieškome paklusnumo, patys būdami nepaklusnūs. Kiekvienas iš mūsų galvoja apie ateitį, bet daugumas - vien tik apie save, apie savo asmeninę ateitį, užleisdami bolševikinių rūkų akis, nuodija tautiškumą ir mina po kojomis visus idealus.

Šiandieną lietuviai yra išblaškyti po visą pasaulį. Kiekvienam krašte atrasi gyvenančių lietuvių. Tačiau ne visur jie yra vienodai tautiškai susipratę. Nemaža dalis lietuvių, nors ir nebūdami savame krašte, dega tikra lietuviška ugnimi, broliška meile, dėdami visas savo jėgas Tėvynės gerovei.

Mūsų tauta yra iš tų tautų, kuri sugeba apginti savo interesus, kuri sugeba pasipriešinti priespaudai. Tai mums rodo visa mūsų istorija iki paskutinių puslapių - partizaninių kovų prieš raundonąjį slibiną. Nors daug mūsų brolių žuvo didvyriais nelygioje kovoje su bolševikais, bet jie įrodė pasauliui, kad lietuvių tauta yra gyva, kad jos sūnūs moka laisvę mylėti ir už ją kovoti.

Klysta tie, kurie galvoja, kad jiems laisvę iškovos kiti, kad tokia laisvė būsianti pilnavertė. Ne! Laisvė yra perkama krauju ir pasiaukojimo kaina. Išvadavimas - tai tik pakeitimas formos. Tokia "laisvė" ne laisvė ir ji neturi stovėti mūsų veiklos tikslų perspektyvoje. Kaip ir kiekvienam egzistuojančiam individui, taip ir mūsų tautai, stovėjo ir stovi daugybė kliūčių, su kuriomis jai reikės susidurti, ir mes jas privalėsime pergalėti. O kad būtume tam pajėgūs, turime išugdyti glaudžius tarpusavio ryšius, jungiančius mus visus į vieną bendrą vienetą, aukštą pareigos ir atsakomybės tautai jausmą. Kaip kiekvienas mechanizmas, sudarytas iš įvairių dalių, taip ir mūsų tauta yra savotiškas mechanizmas, o mes - jo dalys. Kiekviename mechanizme atitinkama dalis yra būtina ir ji išpildo savo funkcijas, be kurios, mažiausios dalies, yra jaučiamas trūkumas. Taip ir mes turime būti tvirta ir atsakinga tautinio mechanizmo dalimi atlikdami savo pareigą, ir turime tarnauti taip, kad ji judėtų. Tik tuomet tauta bus gyva ir stipri.

Mūsų pareiga, kaip tikrų tautos sūnų - gerbti ir mylėti savo tėvynę, kuri mums suteikė garbę būti jos vaikais ir gyventi Marijos žemėje - didvyrių žemėje, kurios vardas nuo senų laikų žinomas pasaulyje, kurios laukuose glūdi milžinkapiai, liudijantieji tai, kas mes buvome ir kuo mes turime būti. Mūsų ateitis ir jos gerbūvis priklauso nuo mūsų pačių. Todėl reikia būti pasiruošusiems būti pavyzdžiu kitiems, stoti į nenuilstamą darbą vienam už visus, visiems už vieną, pastatyti visų pagrindų pagrindų mūsų tautos gerovę - Nepriklausomybę.

Mes privalome sutelkti visas jėgas vieningumo ir solidarumo ugdyme, turime burtis į vieną tautinę liniją, keldami tautinę sąmonę, stovėti tautiškumo sargyboje. Tik tada galėsime atsiekti tai, ką praradome karų audrose ir ilgametėje vergijoje.

Tik su tvirtu gyvenimo pagrindu, tik su karšta broliška meile, mes vėl galėsime parodyti pasauliui, kiek mes verti, kad mums būtų leista gyventi jame.

Dirbkime ir atiduokime Tėvynei tai, ką privalome! Jai duoti tai dabar - vienybę ir Tėvynės meilę.

Dirbkime ir atiduokime Tėvynei tai, ką privalome! Jai duoti tai dabar - vienybę ir Tėvynės meilę.

tik su karšta broliška meile, mes vėl galėsime parodyti pasauliui, kiek mes verti, kad mums būtų leista gyventi jame.

Dirbkime ir atiduokime Tėvynei tai, ką privalome! Jai duoti tai dabar - vienybę ir Tėvynės meilę.